

community

Novoapostolska Crkva širom svijeta

01/2020/HR

Geslo 2020 godine

Krist nas oslobađa!

**Uvod:
Krist nas oslobađa!**

**Služba Božja:
Bog donosi spasenje**

**Crkveni nauk:
Dolazim uskoro!**

**Novoapostolska Crkva
International**

Krist nas oslobađa!

Draga braćo i sestre,

Nadam se da je iza Vas jedna dobra i uspješna godina! Želio bih da uvijek nađete dovoljno razloga zahvaljivati našem Gospodinu za sva njegova dobročinstva!

Ušli smo, eto, u još jednu novu godinu. Postalo je tradicijom da Veleapostol u suglasnosti s okružnim apostolima povodom nove godine uputi vjernicima godišnju poruku. Naše zajedničko geslo za 2020. godinu glasi:

Krist nas oslobađa!

Odgovarajući biblijski tekst na tu temu nalazi se u Poslanici Galaćanima apostola Pavla: „Za tu slobodu Krist nas je oslobodio. Prema tome, budite nepokolebivi i ne dopustite da vas ponovo upregnu u jaram ropstva!“ (Gal 5,1).

Sloboda – kako uzvišeno i dragocjeno je to dobro! Kao djeca Božja ne gledamo pritom samo na svoje zemaljsko postojanje. Naprotiv, slobodu u Kristu stavljamo na prvo mjesto:

- Bog je potpuno slobodan. Njegova ljubav prema nama je bezuvjetna.
- Mi smijemo izabrati slobodu. Samo o nama ovisi hoćemo li uzvratiti na ljubav Božju.
- Krist nas oslobađa – od grijeha, sotone i svih nedaća i nevolja.

Predlažem da svoju pažnju tijekom 2020. godine posvećujemo božanskoj snazi koja se krije u uvjerenju da nas Krist oslobađa!

Jedno je pritom veoma važno, a to je činjenica da je sloboda u Kristu dar Božji. Dopustimo Gospodinu da nas oslobodi i to će učiniti ako se potpuno prepustimo djelovanju Duha Svetoga.

Budući da znamo da nas Svemogući Bog ljubi, mirno i s puno pouzdanja gledamo u budućnost. Ostajući vjerni Kristu, izgrađujemo svoju budućnost.

Zajedno sa svim apostolima srdačno Vas pozdravljam i želim Vam blagoslovljenu i sretnu novu godinu!

Vaš

Jean-Luc Schneider

Oko 360 vjernika slavilo je zajedno
s Veleapostolom službu Božju
u zajednici Brampton u Kanadi

Bog donosi spasenje

Draga moja braćo i sestre, ovdje i u priključenim zajednicama. Okupili smo se, da bismo jutros čuli riječ Božju. Bog se želi obratiti svima nama. On se ne obraća grupi vjernika, ali ni svom narodu, on se obraća svakom pojedincu u njegovim osobnim prilikama. On govori svakom pojedinom od nas, svom djetetu. On se obraća i onome tko je u svojoj vjeri donekle posustao. To se naprosto događa! Možda neki mladi – pa čak i stariji, tko zna – imaju dojam da je uvijek sve isto. Da se ne događa ništa novoga. Uvijek iste propovijedi, ista glazba, isti ljudi ... Postaje im monotono! Kada se ništa ne događa, kada se ništa ne mijenja, čovjek se lako opusti i zadrijema.

Biblijski tekst: Psalam 135,6

*Što god se Gospodinu sviđi,
to čini na nebu i na zemlji,
na moru i u bezdanima.*

Spomenimo se događaja koji je apostol Pavao doživio u Troadi. Pavao je jednom tamo propovijedao sve do ponoći, i neki je mladić pritom sjedio visoko na prozoru i zaspao, jer je već bilo veoma kasno. Pismo kaže: „... svladan snom pade s trećeg kata dolje. Digoše ga već mrtva. Pavao siđe, nadnese se nada nj, objuži ga i reče: 'Nemojte se uznemirivati: njegova je duša u njemu!'“ (iz Djela apostolskih 20,9.10).

Draga braćo i sestre, možda netko misli da u sebi više nema ničega, da je njegova vjera mrtva. Možda ostaje u zajednici još samo iz navike.

Danas bi takav čovjek trebao osjetiti da u njemu ima života koji dolazi od Boga. Da njegova duša još živi, da ima potreba i da teži za zajedništvom s Gospodinom, da želi čuti riječ Božju, da želi blagovati Svetu večeru i ostati uz Isusa.

Lijepo je iskustvo kad netko, tko je zadrijemao u vjeri, iznenada spozna da još ima života u njemu: „Božanski je to život i duša želi da tom životu dadnem hrane koja mu je potrebna.“ Bilo bi predivno iskustvo, kada bi se nešto slično i danas dogodilo.

Možda se netko od vas iznenadio kad je čuo današnju riječ: „Što god se Gospodinu sviđi, to čini ...“.

Sigurno da čovjek može doći na svakakve misli kad pročita ili čuje ove riječi. A radi se zapravo samo o opisu Božje svemoći. Bog je svemoguć, za njega nema ograničenja. On može sve, njemu nije ništa nemoguće. On može činiti što želi, i on čini sve što želi. To znači također da je samostalan i neovisan. Njegovu moć ništa ne može ograničiti. Nitko mu ne može reći što treba uraditi, nitko ga ne može na nešto prisiliti, ni čovjek, ni duh, nikakve prilike. I nitko ne može utjecati na njega. Nije točno reći ni misliti da će Bog djelovati u skladu s onim što mi u životu učinimo. Neće! On čini upravo ono što hoće i kada hoće. Nitko ga ne može prisiliti da djeluje na neki određeni način, ma koliko svet on bio. Gospodin čini ono što mu se sviđi. To ujedno znači da ga ne možemo potpuno razumjeti, jer njegova volja i njegove misli nadilaze naš razum. Ne možemo reći da ne prihvaćamo Božju volju. Možemo ga ne razumjeti i ne se slagati s njime, ali Bog čini ono što mu se sviđi. Njemu ugađamo kada prihvaćamo njegovu volju. O tome nema rasprave. On može sve. On čini što mu se sviđi. Nitko ga ne može prisiliti ni na što. To međutim ne znači da on postupa bezobzirno,

slučajno i bez ikakvih pravila. Sigurno ne djeluje na taj način, jer Bog je vjeran. To je posebna stvar. Možemo se osloniti na njega. On je istina, on je pravedan, on je ljubav. On kaže što čini i čini što kaže.

Sada dolazimo do zanimljivog pitanja: Što je Božja volja? Što želi on učiniti? Veoma jednostavno. Od početka Bog želi da čovjek, kojega je on stvorio, bude u zajedništvu s njime. Tako možemo ukratko opisati Božju volju. Bog bi želio da čovjek navijeke živi u zajedništvu s njime. Zato ga je stvorio i to je bila njegova volja. Lako razumjeti. Čovjekov pad u grijeh nije u tome ništa promijenio. Volja Božja ostaje ista, čovjekovo ponašanje tu ništa ne može promijeniti. On želi da budemo u zajedništvu s njime. To je njegova volja i on čini ono što hoće. Dobro je znati da sve što Bog čini i što je ikada učinio služi tom jednom cilju. On želi da svi ljudi steknu spasenje, da svi budu u zajedništvu s njime.

Bog bi želio da čovjek navijeke živi u zajedništvu s njime

Njegova je samostalna i neovisna volja da postoji samo jedan put prema spasenju, da postoji samo jedan put u zajedništvo s njime, a to je vjera u Isusa Krista, koji je sâm rekao: „Nitko ne dolazi k Ocu

osim po meni“ (Iv 14,6). Po ni jednom drugom imenu nema spasenja, već jedino po imenu Isusa Krista (Djela apostolska 4,12). To je volja Božja i čovjeku ne preostaje ništa drugo nego je prihvatiti. Nije moguće govoriti kako je to donekle nepravedno jer da ima toliko dobrih ljudi koji ne vjeruju u Krista. Ovdje se ne radi o moralnom gledanju. Ovdje se radi o zajedništvu s Bogom. Sviđalo se to ljudima ili ne; postoji samo jedan put, a taj je Isus Krist. To je jedini put, drugoga nema. Čovjek mora vjerovati u Isusa Krista. Znam da mnogi o tome danas drugačije razmišljaju te da smatraju da mora postojati više od jednog puta koji vodi do Boga. To definitivno nije točno. Bog nema potrebe da ga mi razumijemo. On samo kaže: Ja činim što mi se sviđi, a na tebi je da to prihvatiš. Zaboravimo na rasprave! To nije tema o kojoj se može raspravljati. Tako je, kako je. Postoji samo jedan put: Isus Krist, u njega nam valja vjerovati.

Božji poziv – posebno poziv da dođemo k Isusu i da ga slijedimo - je ujedno i izraz njegove volje. Bog poziva kada i koga hoće. Još jednom: Mi to ne možemo razumjeti. Ne daje nam ni

objašnjenje za to. On je odlučio da njegov plan spasenja protiče postupno. Mi danas očekujemo ponovni Kristov dolazak. Očekujemo da kao dio Kristove zaručnice sudjelujemo na gozbi Jaganjčevoj te da kao prvenci uđemo u kraljevstvo Božje. Sljedeći će stupanj tog plana biti velika nevolja. I duše iz vremena velike nevolje su pozvane ući u kraljevstvo Božje. I drugi su pozvani u kraljevstvo Božje. Ne možemo razumjeti zašto Bog jednoga poziva danas, a drugoga u neko kasnije vrijeme. Nemoj se pitati zašto Bog tako djeluje! To mi ljudi ne možemo shvatiti. Možemo samo ponizno prihvatiti da je Bog tako odlučio. Znamo samo da nas je izabrao. Odakle to znamo? Jer nam je dao mogućnost da budemo kršteni vodom i Duhom. Ponovno rođenje iz vode i Duha znak je da smo izabrani. Bog je odlučio pozvati ovoga i onoga. „Ja sam ih izabrao za vrijeme Crkve, oni će biti dio Crkve Kristove. Ako budu slijedili apostole, bit će pripremljeni na Kristov ponovni dolazak i imat će mogućnost da kao prvenci uđu u moje kraljevstvo.“ To je za nas veoma važno. Ne razumijemo zašto smo bili izabrani i zašto Bog to radi tako, a ne drugačije. To je naprosto volja Božja, i mi je jednostavno moramo prihvatiti. Što Bog želi, to i čini. Ali on ne djeluje slučajno. On je vjeran. On kaže što čini, i on čini što kaže.

On je stvorio čovjeka i prepustio mu slobodnu volju. Nije želio da čovjek čini nešto iz prisile. Čovjek se treba slobodno odlučiti za Boga, i da li će odgovoriti na Božji poziv – to je odlučujuće. Bog je vjeran. On je stvorio svijet. On je stvorio čovjeka sa slobodnom voljom i uvijek uvažava njegovu odluku. On nas je izabrao i želio bi da dobrovoljno slijedimo njegov poziv. On nas nikada neće siliti na naše spasenje. Nikada nam neće prijetiti da će nam se nešto dogoditi ako budemo djelovali na njemu neprihvatljiv način.

Kako je djelovao u slučaju Adama i Eve? Oni su imali mogućnost doživjeti ljubav Božju; čak su i živjeli s Bogom i imali sve što im je bilo potrebno. Bog im je iz svoje ljubavi dao sve i rekao im što od njih očekuje. Na ništa ih nije prisiljavao, nije utjecao na njihove odluke. Rekao im je: „Možete vidjeti da vas ljubim. Dokazao sam vam svoju

ljubav, možete je osjetiti. I to očekujem od vas. Sada možete slobodno birati!“

Slično govori i nama danas. Daje nam mogućnost da doživimo njegovu ljubav i govori nam što od nas očekuje. Na nama je da se odlučimo: hoćemo li prihvatiti Boga ili ćemo ga odbaciti. – On nas ne prisiljava ni na što.

Mi jesmo i ostajemo slobodni. Bog nam ne prijeti ni ne vrši nikakav pritisak na nas. Možemo se slobodno odlučiti što ćemo činiti i kako ćemo živjeti. Bog nam samo jamči da ćemo uvijek moći slobodno odlučivati. Nikada nismo prisiljeni reći Bogu „da“. On će uvijek voditi računa o tome – i to je važna stvar – da nikada ne budemo prisiljeni odreći ga se. Bez obzira kakve bile okolnosti on će nam uvijek omogućiti da ga prihvatimo, odgovorimo na njegov poziv i slijedimo ga.

*Sviđalo se ljudima ili ne;
postoji samo jedan put,
a taj je Isus Krist*

Ta je sloboda veoma važna, draga braćo i sestre. Razmišljajte o tome! Pavao je rekao da nas ništa ne može rastaviti od ljubavi Božje (Rim 8, 35). To znači da će Bog osigurati da uvijek imamo slobodu i mogućnost ispravno odlučiti i njega prihvatiti, bez obzira što se dogodilo. U drugom slučaju, ako bi kušnje bili preteške, ako bi napadi bili preveliki da im se ne možemo oduprijeti te bili prisiljeni napustiti Boga i iznevjeriti ga, tada ne bismo bili slobodni. Bog želi da budemo slobodni, stoga brine da u svim situacijama imamo mogućnost odlučiti se za njega i slijediti ga. To je znak njegove vjernosti. On poštuje pravila i vodi računa da i čovjek njega poštuje. Zbog toga nas je izabrao. Pita nas hoćemo li se odazvati njegovom pozivu. Što god da se dogodilo – ili ne dogodilo – sve ovisi o nama. Mi moramo donijeti odluku.

Bog nam nudi otkupljenje. Otkupiti se ne možemo

sami. Mi jesmo i ostajemo grešnici. Ničim si ne možemo osigurati da ćemo ući u kraljevstvo Božje. Potrebno nam je posvećenje, potrebno nam je čišćenje; moramo biti proslavljeni – da kažemo posve jednostavno. To međutim može samo Bog. Mi ne možemo reći: „Sada sam dostojan/-na. Dobar sam čovjek, mogu ući u kraljevstvo Božje.“ To ne funkcionira. Bog nam daje otkupljenje, ali moramo poštivati njegove uvjete. On će otkupiti one koji ostanu vjerni; njima odobrava ulaz u svoje kraljevstvo. On želi da mi sve do kraja vjerujemo u Isusa Krista. I taj put vjere moramo slijediti – bez obzira što se dogodi. To nije uvijek ugodno i lako. Često bismo radije išli nekim drugim putem. Bilo bi nam lakše da Bog dokaže svoju ljubav prema nama. Bilo bi nam drago da nam Bog ovo pokaže i ono objasni. Bog međutim govori: Ne, odlučio sam jednom zauvijek. Ti moraš jednostavno vjerovati. Drugim riječima: moraš se pouzdati u mene. Dajem ti svoju riječ, kažem ti što ti je činiti. Imaj pouzdanja u moju riječ! Pouzdaj se u moju ljubav! To je jedini put da bismo bili očišćeni, posvećeni i proslavljeni. To je put vjere. Pa i ako ono što vidiš ne odgovara toj riječi. Pa i ako je sve što doživljavaš nešto posve drugačije od onoga što ti se govori, moraš imati pouzdanja u Boga.

Pouzdam se u njega, pouzdam se u njegovu riječ! Pouzdam se u njegovu ljubav. Ako se pouzdaješ u njega, on će te otkupiti. On će te očistiti. On će te posvetiti. On će te proslaviti. Moći ćeš ući u njegovo kraljevstvo.

On daje otkupljenje, ali samo onima koji se do kraja pouzdaju u njega. On izvršava svoj plan. Pozvani smo biti dionicima Kristove zaručnice, da se uz pomoć apostola pripremimo u Kristovoj Crkvi i da kao prvenci uđemo u kraljevstvo Božje. Bog će taj plan dovršiti. Nitko ga u tome ne može spriječiti. On dokazuje da se sve odigrava kako on želi. On čini što želi, i on je obećao da đavao neće nikada doći u priliku da nadvlada Crkvu.

Isus je obećao da će biti s apostolima do kraja svijeta. Podsjećam vas na sliku iz Knjige Otkrivenja o zmaju koji pokušava napasti ženu, ali nitko ne može spriječiti rođenje Djeteta i nitko ne može spriječiti da ono ne bude uzdignuto k Ocu (Otk 12,1-5). Sve ove riječi o Bogu znače da Bog jamči da će se dogoditi sve kako je odlučio. Za njega se to već dogodilo. U Knjizi Otkrivenja je sve opisano u prošlom vremenu. Što se u njoj prikazuje je nešto što se već dogodilo, jer za Boga vrijeme u našem smislu ne postoji. On ništa ne najavljuje. On ne proriče. On opisuje stvarnost, jer je on iznad vremena. Njemu je sve jasno. Nitko to nije mogao spriječiti.

Bez brige, đavao neće nikada moći svladati Crkvu. Apostoli će biti u stanju ispuniti svoj nalog do kraja i Kristova zaručnica će moći ući u kraljevstvo

Božje. Bog će to omogućiti. To međutim znači također da je vrijeme ograničeno i da će njegov Sin doći kada on to odluči. Još jednom: ljudi ne mogu utjecati na Boga. On ne ovisi o ljudima. On može poslati svog Sina kada mu se sviđa. Sin Božji nije još došao, ali ne zbog toga što nije mogao doći, nego zato jer Bog to nije htio. Mi mu nismo potrebni da bi dovršio svoj plan otkupljenja. Nedavno sam rekao da je Isus mogao doći prije 50 godina i uzeti k sebi sve koji su bili pripravnici. On nije ovisan o broju ljudi ni o njihovom duhovnom stanju. Malo mu je potrebno da učini nešto veliko! Mogao je doći prije 50 godina. Bog to nije učinio samo stoga jer nije htio da Krist ranije dođe jer nas ljubi i želio bi nam dati priliku da se pripremimo. On čini sve što želi. To znači međutim da njegov dolazak moramo uzeti ozbiljno i da budemo svjesni da je vrijeme milosti ograničeno. Ponekad znam čuti sljedeće razmišljanje: „Pa dobro, ako ne pripadamo Kristovoj zaručnici, u kraljevstvu mira imat ćemo još mogućnost steći spasenje!“

Gospodin čini sve što mu se sviđa. Pozvao me sada, pozvao me u ovo vrijeme. To ne mora značiti da taj poziv vrijedi i za vrijeme kraljevstva mira. Bog čini onako kako se njemu sviđa. Ne mogu reći: „Nisam bio spreman, nebeski Oče, pruži mi još jednu priliku!“ Možda, možda, ali možda i neće biti druge prilike. Ne želim prijetiti, nego samo pozivam na oprez. Ali nam u svakom slučaju mora biti jasno da mi kao ljudi ne možemo reći Bogu što mu je činiti.

Pozvao nas je: „Hajde, odluči se sada!“ Nemam mogućnosti i ne vidim kako bih mogao utjecati na njega da mi u kraljevstvu mira pruži još jednu priliku. Ne mogu znati hoće li to učiniti ili neće. Sigurno me neće pitati što bih želio.

To znači da sada moramo odgovoriti na Božji poziv. Sada je za nas vrijeme milosti.

Da sve sažmem i kažem u nekoliko riječi? Bog želi da budemo u zajedništvu s njime. On je odlučio izabrati nas. Poziva nas sada, u ovo vrijeme. Možemo se odazvati, ali ne moramo, bez obzira na okolnosti. Nitko ne može reći da zbog nekih posebnih okolnosti nije mogo ostati vjeran. To nije istina. Bog je vjeran. On je uvijek brinuo o tome da ti bude moguće i da za tebe postoji put koji možeš prihvatiti. Ništa te ne može prisiliti da ga napustiš. Odluka je isključivo tvoja. Moje otkupljenje ovisi o mojoj vjeri i o mojoj spremnosti da ga slijedim i da budem u zajedništvu s njime. Činjenica je, braćo i sestre, da tvoje otkupljenje ovisi o tebi, samo o tebi. Moje otkupljenje ovisi samo o mojoj vjeri. Zbog toga su učenici molili: „Daj nam više vjere!“ (Lk 17,5). Kako možemo doći do više vjere? Sâm je Isus to odlučio. Pavao kaže da vjera dolazi od propovijedanja (usp. Rim 10,17). Čovjek mora slušati propovijed, riječ Božju, da bi imao vjere i da bi je učvrstio.

Isus je molio za one koji su po riječi apostola povjerovali u njega (Iv 17,20). Veleapostol Fehr je mnogo puta znao reći, a ja bih to danas želio naglasiti: „Da bismo bili otkupljeni, potrebno je da u svakoj situaciji imamo čvrstu vjeru, a jedini put da steknemo čvrstu vjeru je taj da slušamo apostole koji propovijedaju Evanđelje.“ Kad kažem „slušati“, to ne znači samo imati otvorene uši, te da znamo reći što je u propovijedi rečeno. Riječ propovijedi moramo „jesti“, „probaviti“, moramo o njoj razmišljati i po njoj živjeti. To je naš izazov u današnje vrijeme. Današnje je društvo u razvijenom svijetu naučeno na brzu hranu. Jedemo gotovu hranu, unaprijed pripremljenu i prepariranu da dugo traje.

S riječi Božjom nije tako. Ako želimo imati koristi od riječi Božje, moramo se njome baviti, o njoj razmišljati. Moramo si postavljati pitanje: „Što to znači za mene. Što mi Bog želi reći? Što moram učiniti? Što više razmišljamo o porukama propovijedi, što ih više „probavljamo“, to će snažnija biti naša vjera. Nije to izum apostola

Novoapostolske crkve, kako bi privukli što više ljudi u crkvu. To je volja Božja. On čini ono što mu se sviđa. On donosi odluku – i on je odlučio da to bude put, jedini put, kako doći do čvrste vjere. Slušaj riječ Božju, „jedi“ riječ“, „probavljaj“ ju, i razmišljaj o njoj. U tome je ključ za rast tvoje vjere!

Osim toga, moramo biti voljni stati uz Boga u svakoj situaciji, u svim okolnostima. Ne zato da bismo izbjegli neku opasnost, jer se želimo maknuti s puta nekoj bolesti ili nekim drugim problemima. Mi prihvaćamo Boga, jer želimo biti kod njega, jer ga ljubimo. Danas smo ovdje, jer želimo učvrstiti svoju vjeru, slijediti Gospodina i jer želimo učvrstiti svoju ljubav prema njemu. Jedini je to put za nas da rastemo u spoznaji Isusa Krista. Tako mnogo puta sam već rekao, a to doista i mislim: Što bolje poznaješ Isusa, što ga više ljubiš, to će snažnija biti tvoja volja da ga slijediš i da ostaneš uz njega. Ostanimo povezani s Isusom! Lijepo je čitati Bibliju, i vidjeti što je sve za nas učinio. Sve nam to nešto govori danas. Što bi Isus danas učinio? Što znači za mene danas u mojoj situaciji ono što je za mene učinio, što čini za mene i što će ubuduće učiniti za mene? Što smo više povezani s Isusom, što ga bolje poznajemo, to ga više ljubimo, to je jača naša volja da ga slijedimo. To nam daje snage, u svim prilikama, u svakoj situaciji da se odazovemo Božjem pozivu.

Bog čini što mu se sviđa. Na nama je da prihvatimo njegovu volju. Ne smijemo međutim zaboraviti da on želi da budemo otkupljeni. On je izabrao tebe. On ti govori što ti valja činiti. Sam moraš odlučiti. Ako imamo dovoljno vjere i ljubavi, bit će nam moguće ostati uz Boga do kraja, i tada će nas on proslaviti.

TEMELJNA MISAO

Bog želi naše spasenje. On nas je izabrao i pozvao da kao prvenci uđemo u njegovo kraljevstvo. On skrbi o tome da mognemo slijediti njegov poziv. Naše spasenje ovisi o našoj vjeri i našoj volji da budemo i ostanemo kod Boga.

Dolazim uskoro!

Trenutak Kristovog ponovnog dolaska je izvan ljudskog dosega. Znamo samo ono što je Isus o tome rekao. U svojoj poučnoj poslanici Veleapostol odgovara na mnoga pitanja, osim na jedno.

Što Bibija govori o Božjem djelovanju u prošlosti?

Bog se objavljuje kroz prirodu i povijest. Objava Božja u povijesti opširno je opisana u Katekizmu na sljedeći način: „Da se Bog objavljuje u povijesti, postaje posebno jasno kroz nastajanje i razvoj naroda Izraela, o čemu svjedoči Stari zavjet“.

„Središnji događaj spasenja za narod Izraela je oslobođanje iz egipatskog ropstva“. U povijesti Izraela su se na primjer izgubljeni ratovi tumačili i prikazivali kao božanska kazna. Babilonsko zarobljeništvo se isto tako tumačilo kao kažnjavanje Božje, a povratak u Jeruzalem kao dokaz Božje milosti. Primjer za takvo razumijevanje povijesti nalazi se u Drugoj knjizi Ljetopisa 36,19-23.

Središnja poruka Novoga zavjeta je utjelovljenje Boga u Isusu Kristu na koje ukazuje i svjetovna povijest. Božje utjelovljenje u Isusu Kristu je povijesna samoobjava Boga koja nadilazi sve što joj je prethodilo (usp. Iv 1,14; 1 Tim 3,16).

Kakav je odnos između povijesti čovječanstva i povijesti spasenja?

Evandjelje po Luki 2,1,2 smiješta rođenje Sina Božjega u određeni povijesni okvir. Novozavjetni obrazac „kada se ispunilo vrijeme“ uspostavlja odnos između svjetovne povijesti i povijesti spasenja.

U Evandelju po Luki se rođenje Isusa dovodi u vezu s događajima povijesti, dok se u Poslanici Galaćanima 4,4 govori samo: „Ali kada dođe punina vremena, posla Bog svoga Sina, rođena od žene, rođena pod Zakonom ...“ Iz ovoga očito proizlazi da Pavao nije htio navoditi nikakve povijesne podatke. Ne govori o vanjskim povijesnim uvjetima, koji bi nametali potrebu, da Sin Božji postane čovjekom, već izražava uvjerenje da je trenutak njegovog utjelovljenja izabran u pravo i primjereno vrijeme. Zašto je to tako, poznato je samo volji Božjoj.

Isusova pojava i njegovo naviještanje imaju po Markovom evandelju 1,15 znakovito svojstvo: „Isunilo se vrijeme, blizu je kraljevstvo Božje. Obratite se i vjerujte u Radosnu vijest!“ Potrebno je da čovjek vjeruje da Isus naviješta volju Božju na pravi i vjerodostojan način, jer jedino tako može

njegovo utjelovljenje prepoznati kao središnji događaj povijesti spasenja i njegovog kasnijeg razvoja.

Kako čovjek može razumjeti volju Božju?

Tko vjeruje u Isusa, shvaća također da je u njemu prisutno kraljevstvo Božje. Daljnji znakovi su potom Isusova djela – njegovo naviještanje, njegova čudesa – čije božansko ishodište se također može otkriti jedino po vjeri u njega.

Rečeno ukratko: za Stari i Novi zavjet je sama po sebi razumljiva misao da Bog djeluje u povijesti. Ključ spoznaje da Bog djeluje povijesno nije doduše sama povijest, nego vjera.

U nastavku ćemo se osvrnuti na pitanje mogu li se konkretni povijesni događaji ocjenjivati kao objektivni znakovi koji ukazuju na stanje povijesti spasenja. Ima li smisla tražiti u povijesti događaje koji bi ukazivali na blizinu Kristovog ponovnog dolaska?

Ima li znakova da je Kristov ponovni dolazak blizu?

U sinoptičkim se evandeljima – dakle u onima po Mateju, Marku i Luki – nalaze takozvani Isusovi govori o posljednjim događajima. U njima se spominju događaji koji ukazuju na pojavu Sina Božjega.

Tekst Evandelja po Marku 13,4-10 opisuje kako učenici pitaju Isusa o kraju svijeta i što im on odgovara: „Kaži nam kada će to biti, i kojim će se znakom najaviti ispunjenje svega toga“. Tada im Isus počne govoriti: 'Pazite da vas ne zavedu! Mnogi će doći pod mojim imenom i reći: 'Ja sam' – i mnoge će zvesti. Kad čujete za ratove i glasove o ratovima, nemojte se uznemirivati! Mora to biti, ali još nije svršetak. Dići će se narod protiv naroda i kraljevstvo protiv kraljevstva. Bit će potresa zemlje u raznim mjestima; bit će gladi. To je početak strašnih bolova.“

„A vi budite na oprezu sa sobom! Predavat će vas sudovima i bičevati u sinagogama. Stajat ćete zbog mene pred upraviteljima i kraljevima, njima za svjedočanstvo. Najprije se mora Radosna vijest navijestiti svim narodima.“

Ujedno Isus upozorava na lažne proroke koji će se pojaviti: „Ako vam tada tko rekne: 'Evo ovdje Mesije! Eno ga ondje!' ne vjeruje, jer će ustati lažne

mesije i lažni proroci i činit će čudesne znakove, da zavedu, kad bi bilo moguće, izabranike.“ (Marko 13,21.22).

I na kraju se govori o dolasku Sina Čovječjega, dakle o ponovnom dolasku Isusa Krista: „U ono vrijeme, poslije te nevolje, sunce će pomrčati, mjesec neće sjati, s neba će zvijezde padati i zvijezda se nebeska uzdrmati. Tada će vidjeti Sina Čovječjega gdje dolazi na oblacima s velikom moći i slavom. I on će tada poslati anđele i skupiti svoje izabranike od četiri vjetra, od kraja zemlje do kraja neba“ (Marko 13,24-27).

Zašto se iz povijesnih događaja ne može naslutiti trenutak Isusovog ponovnog dolaska?

Kad čovjek čita ove retke, mogao bi u prvi tren steći dojam da ih je moguće pripisati konkretnim povijesnim događajima. Osvrnemo li se na njih malo bolje, uvidjet ćemo da nisu baš tako jednoznačni. Kao naznake kraja svijeta navode se ratovi, lažni proroci, progon kršćana, ali i pozitivni događaji kao što je sveopće naviještanje Radosne vijest. Uostalom – a to su već događaji s onu stranu povijesti – spominju se kozmički događaji, pomrčenje sunca i mjeseca, padanje zvijezda s neba i „podrhtavanje zemlje“. Nešto slično opisano je i u Drugoj poslanici apostola Petra 3,10: „... u taj će dan nebesa iščeznuti s velikom lomljavom, počela će se u ognju rastopiti ...“.

Promotrimo li te tekstove malo pobliže, vidjet ćemo da nije moguće te opise povezati s nekim konkretnim povijesnim događajima. Uvijek su ljudi povijesne događaje doživljavali tako nečuvenim i jedinstvenim da su vjerovali da oni ukazuju na Kristov ponovni dolazak. Spomenimo se samo kako je Katoličko-apostolska Crkva tumačila Francusku revoluciju kao događaj koji ukazuje na kraj svijeta. Često su ljudi gledali samo na Europu i pritom zaboravljali povijesne katastrofe na drugim kontinentima. Ni mi ne možemo reći da je ono što doživljavamo gore ili nepodnošljivije od onoga što su naši preci ili narodi na drugim kontinentima već doživjeli ili danas

doživljavaju. Cjelokupnost povijesnih događaja govori o tome da je Kristov ponovni dolazak nužan i neminovan.

Zar znakovi ne mogu zajamčiti vjeru?

U apostolskoj se tradiciji personalno zaposjedanje apostolske službe shvaća kao događaj koji ukazuje na Kristov ponovni dolazak. Tako se u izlaganju o planu spasenja u Katekizmu govori da „ponovno zaposjedanje apostolske službe“ ima za zadaću pripremiti zajednicu na Kristov ponovni dolazak. Ta je misao istaknuta još nekoliko puta, tako da u Katekizmu možemo pročitati i sljedeće: „Djelovanje apostola (pozvanih u 19. stoljeću) nije imalo za cilj osnivanje još jedne kršćanske vjerske zajednice, nego čitavo kršćanstvo pripremiti na ponovni dolazak Gospodina.“ Apostolska je služba prema tome znak da je povijest spasenja ušla u jednu fazu koja će biti završena Kristovim ponovnim dolaskom. Suvremena apostolska služba je znak koji ukazuje na Kristov ponovni dolazak samo za onoga tko vjeruje da je ona ponovno uspostavljena na osnovi Božjeg čina.

Kada bismo pokušali posebne povijesne događaje doživljavati kao znak za skori Kristov ponovni dolazak, mogao bi netko pomisliti da je za vjeru u Kristov ponovni dolazak potrebno imati neko osiguranje ili neku potvrdu. Zahtijevanje farizeja da čini „znakove“ koji bi na primjer trebali dokazati njegovu moć i vlast, Isus je odlučno odbacio: „Znak traži pokvareni i preljubnički naraštaj, ali mu se neće dati drugi znak osim znaka – Jone proroka“ (Matej 12, 39). „Znak Jone proroka“ je Isusov boravak među mrtvima i njegovo uskrsnuće. Taj je znak moguće prihvatiti jedino vjerom. Dokazivanje pomoću povijesnih znakova u suprotnosti je sa svjedočanstvom Novoga zavjeta. Vjeru se ne može zaštititi znakovima! Na to ukazuje i apostol Pavao kada u 1 Kor 1,22.23 kritički napominje: „I dok Židovi zahtijevaju znakove, a Grci traže mudrost, mi propovijedamo Krista razapetoga, sablazan za Židove, ludost za pogane.“ Mi vjerujemo da Bog djeluje u povijesti.

Djelovao je na narod Izraela, djeluje po Isusu Kristu na čovječanstvo, on djeluje i u vrijeme današnje Crkve. Naravno da događaje iz povijesti Crkve možemo shvatiti kao djela Duha Svetoga, pa tako i ekumenske sabore ili ponovno zaposjedanje apostolske službe koja svjedoči i naviješta Kristov ponovni dolazak. I Kristov će ponovni dolazak imati povijesni karakter. Za nas danas je međutim značajno da se pouzdajemo u obećanje Isusa Krista da će opet doći.

Mogu li ljudi učiniti nešto više nego samo vjerovati i biti spremni?

Oblik govora o konačnim događajima kod Mateja govori o tome i daje nam važan poticaj. Čitamo: „Zato i vi budite pripravní, jer će Sin Čovječji doći u čas kad se ne nadate“ (Matej 24,44). Ovim se

riječima još jednom potvrđuje da se vjeru u Kristov ponovni dolazak ne može potkrijepiti specijalnim povijesnim događajima. Nije prava vjera nešto što se može opravdati povijesim događajima koje doznajemo iz medija.

Isus Krist će doći kad sam to odluči. Neće za to biti nikakvih znakova koji se mogu povijesno tumačiti kao popratna pojava tog događaja. Ne možemo ni blizinu ni daljinu tog događaja iščitati iz strašnih događaja ovoga svijeta i reći: „Sada Gospodin mora doći.“ Jedini je znak: „Najavljujem vam. Govorim vam. Dolazim uskoro!“ Na to njegovo obećanje nas apostoli stalno podsjećaju. Ovdje se traži vjera, vjera u biblijsko svjedočanstvo i vjera u apostole. Čvrsto ćemo se držati te vjere i svjedočiti tu vjeru koja se temelji na obećanju Isusa Krista. Svaki pokušaj da se tu vjeru zaštititi mogli bismo poistovjetiti sa sumnjom da Bog neće ispuniti svoje obećanje.